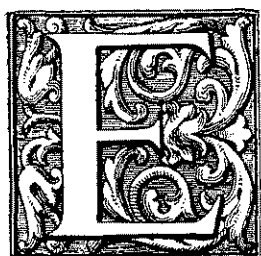

DEL VIURE MODERN

LES NENES - DONES

SPLÈNDIDAMENT és manifesta Maig, en aquesta tarda càlida i plena de vida. El Sol, sembla que dongui, plé de recança, l'últim bès, a la burgesa torre, axecada, seriósament alegre, en mig de tantes flors.

Mercé i Laura conversen en un salonet deliciosament decorat, amb mobles fins, i en quin hi triomfa la més subtil i delicada coqueteria. El perfum de les roses i clavells del jardí proper, arriba fins a les dugues amigues.

Mercé, té divuit anys. Revela un sentimentalisme profund. És rossa i d'ulls blaus, que brillen com apagada il·lusió. A voltes, s'entrega a melangiosos pensaments, i la seva joventut, contrasta amb la serietat reflexiva que's dibuixa en son rostre.

En canvi, Laura, d'igual edat, però no tant divinament hermosa, amb els ulls grossos, i despreocupada en la conversa, posseix un «dir les coses», que la fa atractiva, alegre, extraordinàriament dominadora.

Conversen ambdugues, després d'haver, Laura, abandonat el piano, i deixat oir el couplet de moda.

—Aquet pensament, Laura amiga, tens d'abandonar-lo.

—Voler prou, però no puc. Mantens un equivoc si creus que està en nosaltres fer quant volèm. Hi ha vegades que'ls nostres actes no responen al nostre pensament, i es que per damunt de tot, hi ha una força dominadora, mestressa suprema de les nostres accions, que guia el nostre obrar.

—No se perque t'entossudeixes, si a fi de

comptes t'hauràs de declarar vençuda. Exactament igual han parlat totes, i totes han cedit. El cas de l'Assensió és prou rescent. Tot lo succeït donaria argument per a una novel·la per entregues. I tot, per a accedir després, al voler dels seus papàs, cosa justa perque ells tenen més experiència que nosaltres, ignocents nenes-dones sortides fa quatre dies del col·legi, educades al costat de les «hermanes», sens tenir cap coneixement del mon. Crec, que per a sentir-nos lligades a un jove, perque ha sigut el primer que s'ha passejat per devall del nostre balcó, és preferible deixar-nos conduir pels papàs, que sabèm certament que 'ns estimen i voldrà la nostra felicitat.

—En Càrles, no és solament el jove que ha rondat el meu balcó. Es quelcom més per a mi, que no sabré explicar.

—I, si en Càrles, no fos digne de tú...?

—No l'aimo perque sigui d'una manera o d'una altra. L'aimo perque és Ell, i Ell per a mi és l'Amor. A l'anar-li ofrenant la meva estimació, ell també ha deixat en mi troços del seu cor. Ara, ell viu en mi, i jo en ell. Nostres ànimes s'han fos en una sola. Aquesta oposició dels meus papàs, que'm consumeix lentament, crudelment, és deguda a que en Càrles no pot oferir-me una posició brillant, una temptadora fortuna. Ell viu de la seva carrera i del seu talent, pero el meu papà, diu, que tot això està molt bé, quan pot ajuntar-s'hi la riquesa. De manera, que segons aquesta teoria hauria de sopeditar la meva felicitat al diner ¡com si'ls joves de fortuna fossin iguals que'n Càrles! ¡com si tots posseïssin talent per a parlar-me en aquella forma tan seva!

—Si fa o no fa, tots son iguals. Que un altre no serà tant el·legant, no parlarà tan polid... Si que mires prim!

—Laura, Laura, per Deu, tu no coneixes

l'amor amb les seves dolceses. No hi has begut, encar, an aquest Calzer curull de ventures. Jo, tan acostumada a sentir la paraula den Càrles, no podria tolerar-ne cap altra.

—Serà qüestió de temperaments. Jo, he pogut acostumar-me amb tots els «novios». I això que la llista es inacabable! Tots m'han dit lo mateix, i quasi amb la mateixa gracia. Ai, filla, quina calamitat resulta la conversa dels nostres pretendents! Més, aquella nena atolondrada; aquella nena frívola; aquella nena que «no pensava», ha tingut cura en no enamorar-se fins al moment oportú. Quan els seus papas li han dit que li tenien triat el «novio», ella amb seny i meditació, ha deixat els amors passatgers, i s'ha enamorat de l'home que la portarà a l'altar, proporcionant-li una posició brillantíssima, plena de luxes.

—Pero, tu Laura, estàs verament enamorada d'aquet xicot?

—Enamoradíssima... Ha sigut una cosa ràpida, extraordinària. Quasi no m'ho esplico, pero n'estic enamorada.

—Si no 'l coneixies! I, ell, n'està de tú?

—Crec que sí. Això poc em preocupa. Sè que 'ns casarém dintre de dos mesos; i ja sé lo suficient...

Laura, ha sigut cridada per la seva mamà.

Mercè, la verge apassionada, resta sola, i entregada a un extasi d'amor, mentre, distretament, amb els seus dits llarguissims i fins, esfulla una rosa blanca.

El Sol, ha donat l'últim bès al jardí florit.

* * *

Han transcorregut dos anys.

La mateixa habitació de l'escena anterior, amb igual reveladora coqueteria, pero decorada per a l'hivern. Prop d'una estufa elèctrica hi ha Mercè i Laura. La primera més pàl·lida, demostra una serenor i nobleça heroica. Els sufriments l'han fet més dedicadament hermosa. La senzillesa de la seva ànima, es manifesta en el vestir. La segona, Laura, més esplèndida, més esbelta, més despreocupada, més luxosament habillada, mostra una inquietud reveladora.

—Ets feliça, Mercè, en el matrimoni?

—Absolutament feliça. Després, de la vostra sortida cap a París, vareig convençer al papa, perque donés el seu consentiment. Oh, una cosa novel·lesca! Ell, com sempre, s'hi negava, però al dir-li que renunciaba al meu dot, ja va començar a canviar d'actitut, i, al pensar que podria casar-me sens necessitat de donar-me un céntim, hi va accedir. En Càrles, al sapiguer-me pobre, va consagrar-me tot el foc del seu amor. Ens varem casar. Fou una cerimonia trista, en un dia fred del mes de gener, però nostres cors glatién de ditxa al pensar en el cel de felicitat que s'obria davant de la nostra ànima. Una vegada casats varem demostrar al papà, que sense fortuna també erem feliços i podiem viure, i crear una familia. Que allí on hi ha treball i amor, hi ha l'eterna felicitat. El papà, convençut d'això, i penedit, tal volta, del seu obrar, va volguer que vinguéssim a viure amb ells. I, ja fa mig any que vivim aquí, en aquesta torre plena de sol i de felicitat. I tú, Laura?

—El meu casament ha sigut una dissort. El meu marit rès em nega. Tots els luxes puc satisfer. Posseixo autos, joies, diners, però no soc feliça... El matrimoni és cosa diferenta de ço que suposava. Jo 'l creïa un idil·li constant, plè d'amor i m'ha resultat un lluitar seguit. El meu marit únicament em parla d'afers comercials. Quan espero frases d'amor, m'esplica el camvi dels francs. Té temps per a tots els negocis, i no 'n té per a acompanyar-me enlloc. Aquesta felicitat que tú sents, Mercè, jo no la he trobat. Els diners no ho son la ditxa. Vas fer bé en no accedir, Mercè. L'amor et feia ésser forta i t'ha fet feliç. A mí, l'ambició, la febra d'or, m'ha fet dissortada. Sí, al menys com tú, tingués un fill per a endolcir la meva penal...

En aquet moment entra un nen, amb preciosos bucles rossos, que corrent va a donar un bès a Mercè, la seva mare.

Laura, els contempla, mentre dels seus ulls rellisquen dugues llàgrimes, que deixen solc en aquell rostre, ple de polvos, flairants a heliotrop.

J. BANÚS I SANS.

